കേരളീയ നാടോടി രംഗപാരമ്പര്യവും തെരുവുനാടകവേദിയും

—'നാട്ടുഗദ്ദിക'യെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഒരു പഠനം

രംഗവേദിയിലെ കേരളീയത എന്നും മലയാളിയുടെ സ്വത്വാന്വേഷണങ്ങളുടെ ഭാഗമാണ്. സ്വന്തമായ ഒരു നാടകവേദി എന്ന ആഗ്രഹം മുൻനിർത്തി നടന്ന സൈദ്ധാന്തിക ചർച്ചകളിലും പ്രായോഗിക പരീക്ഷണങ്ങളിലും എന്നും നാടോടിരംഗവേദി (ഫോക്‌തിയേറ്റർ) തന്നെയായിരുന്നു കേന്ദ്രബിന്ദു. ലക്ഷ്യപൂർത്തീകരണത്തെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും 'തനത്‌നാടകവേദി' അക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരു മുഖ്യശ്രമമായിരുന്നു. ആ തനത് സാന്നിദ്ധ്യം മാറ്റിനിർത്തി, ആധുനിക മലയാള രംഗവേദിയിലെ ഫോക് സ്വാധീനത്തെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിച്ചാൽ ചെന്നെത്തുക തെരുവ് നാടകങ്ങളിലേക്കായിരിക്കും. പ്രൊസീനിയം തിയേറ്ററിന്റെ എല്ലാ അതിരുകളെയും മറികടന്ന് നാടകത്തിന്റെ സൗന്ദര്യശാസ്ത്ര സങ്കൽപങ്ങൾക്ക് ഒരു പുതിയ വ്യാകരണം ചമച്ച തുറന്ന അരങ്ങിന്റെ പുതിയ മുഖമാണ് തെരുവുനാടകവേദി. മലയാളത്തിൽ തെരുവുനാടകത്തിന്റെ ശക്തിയും സാദ്ധ്യതയും സർഗ്ഗാത്മകതയും തിരിച്ചറിഞ്ഞ ഗൗരവപൂർണ്ണമായ സൃഷ്ടിയാണ് കെ.ജെ. ബേബിയുടെ 'നാട്ടുഗദ്ദിക'. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ 'നാട്ടുഗദ്ദിക'യെ മുൻനിർത്തി മലയാളത്തിലെ തെരുവുനാടകങ്ങളുടെ രൂപ-ഭാവകൽപനകളിൽ നമ്മുടെ ഫോക് തിയേറ്റർ വഹിച്ച പങ്ക് എന്തെന്നും മലയാള നാടകവേദിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ അത് വഹിച്ച പങ്ക് എന്തെന്നും നവമാദ്ധ്യമങ്ങൾ ആധിപത്യം ചെലുത്തുന്ന വർത്തമാനകാലസാഹചര്യത്തിൽ തെരുവുനാടകങ്ങൾ മലയാളനാടകവേദിയ്ക്ക് നൽകുന്ന പുതിയ ദിശാബോധം എന്ത് എന്നുമുള്ള അന്വേഷണമാണ് ഇവിടെ നടത്തുന്നത്.

കേരളത്തിന്റെ നാടോടിരംഗപാരമ്പര്യം

ഏതൊരു നാടിന്റേയും ജനതയുടെയും സംസ്കാരത്തിന്റെ വേരുകളെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണം ചെന്നു നിൽക്കുന്നത് അതിന്റെ നാടോടി പാരമ്പര്യത്തിലായിരിക്കും. അനുഷ്ഠാനപരവും അനുഷ്ഠാനേതരവും ഒക്കെയായി രംഗകലകളുടെ കാര്യത്തിൽ സമ്പന്നമാണ് കേരളം. ഈ ഫോക്തിയേറ്ററിന്റെ ശക്തി സൗന്ദര്യങ്ങളെ അറിയാതെയോ അവഗണിച്ചോ ആണ് മലയാള നാടകം ഏറിയകൂറും സഞ്ചരിച്ചത്. സ്വത്വാന്വേഷണങ്ങളുടെ ഭാഗമായി ഒരു പ്രത്യേക ചരിത്ര സാഹചര്യത്തിൽ നാടൻ രംഗപാരമ്പര്യത്തിലേക്ക് മലയാള നാടകവേദി ബോധപൂർവ്വം തന്നെ തിരിഞ്ഞ് നോക്കുകയും അതിൽ നിന്ന് ഊർജ്ജം ഉൾക്കൊണ്ട് മുന്നോട്ട് പോകാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ ഉൽപ്പന്നമായിരുന്നു കാവാലവും സി.എൻ. ശ്രീകണ്ഠൻനായരും ജി.ശങ്കരപ്പിള്ളയുമൊക്കെ ചുക്കാൻ പിടിച്ച തനത് നാടകവേദി. നാട്ടരങ്ങിന്റെ സാദ്ധ്യതകളെ വർത്തമാനകാല സാഹചര്യങ്ങളിലേക്ക് ആവാഹിക്കാൻ അവർ ശ്രമിച്ചു. എങ്കിലും ആ ആവാഹനം പലപ്പോഴും കൃത്രിമമായി മാറുകയോ ഭാവ സംവേദനത്തിന് തടസമായി വരുകയോ ആണ് ഉണ്ടായത്.

തനതിൽ നിന്ന് തെരുവിലേക്ക്

രംഗവേദിയെക്കുറിച്ചുള്ള പരമ്പരാഗത സങ്കൽപങ്ങളുടെ പൊളിച്ചെഴുത്തായിരുന്നു തുറന്ന അരങ്ങിന്റെ അനന്ത സാദ്ധ്യതകളുമായി കടന്നുവന്ന തെരുവുനാടകവേദി. നാടകമെന്നത് അവിടെ ഗൗരവതരമായ ഒരു ബോധനമാദ്ധ്യമമോ സംവേദന ഉപാധിയോ ആയിരുന്നു. പലപ്പോഴും അത് പ്രകടമായ ലക്ഷ്യങ്ങളോടെ തന്നെ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അവിടെ നടനും പ്രേക്ഷകനും തമ്മിലുള്ള വിനിമയങ്ങൾ പുതിയ മാനങ്ങൾ തേടി. നാട്ടരങ്ങിന്റെ സൗന്ദര്യ ശാസ്ത്രത്തിലും സംവേദനോപാധികളിലും സങ്കേതങ്ങളിലും വേരൂന്നി നിന്നുകൊണ്ട് അരങ്ങിൽ വർത്തമാനകാലവുമായി സംവദിക്കുന്നതിൽ തനതു നാടകം പരാജയപ്പെട്ടു എങ്കിൽ അവിടെ നിന്നു തന്നെ ഒരു തുറന്ന അരങ്ങിന്റെ അവതരണ സങ്കൽപവും ആസ്വാദന സങ്കൽപവും രൂപപ്പെടുത്തികൊണ്ട് വൈചാരികവും പ്രബോധനപരവുമായ ഒരു പുതിയ രംഗഭാഷ കണ്ടെത്തുകയാണ് തെരുവ് നാടകവേദി.

നാട്ടുഗദ്ദിക-ഗ്രന്ഥപാഠവും രംഗപാഠവും

അടിയാന്മാർ എന്ന വയനാടൻ ആദിവാസി വർഗ്ഗത്തിന്റെ ജീവിതവും ചരിത്രവും വർത്തമാനവും ഭാവിയും സ്വപ്നങ്ങളും ഗദ്ദിക

എന്ന അനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന നാടകമാണ് 'നാട്ടുഗദ്ദിക'. അതിൽ സ്വന്തം മണ്ണും മനസ്സും ഭാഷയും മോഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ആദിവാസിജനതയുടെ രാഷ്ട്രീയം കേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ കാപട്യങ്ങളുമായി സംവദിക്കുന്നു. ഇത് നാട്ടുഗദ്ദികയുടെ ഗ്രന്ഥപാഠം. ഈ ഗ്രന്ഥപാഠം ജീവൻവെച്ചത് ഗദ്ദികയുടെ താളത്തിലാണ്. വയനാടൻ ആദിവാസികൾ ഭൂതപ്രേതബാധകൾ ഒഴിവാക്കാൻ വർഷംതോറും നടത്തിവരുന്ന നാട്ടുഗദ്ദിക എന്ന ആചാരത്തിൽ നിന്നാണ് ഈ നാടകത്തിന്റെ സങ്കേതം രൂപം കൊള്ളുന്നത്.

ഫോക് തിയേറ്റർ സ്ഥലകാലങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ചില വ്യത്യസ്തതകൾ പുലർത്തുന്നു. അത് സന്ദർഭവുമായി അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ നാടോടി നാടകങ്ങളെല്ലാം തന്നെ അരങ്ങേറിയത് കൊയ്ത്ത് കഴിഞ്ഞ പാടങ്ങളിലോ ഭവനാങ്കണങ്ങളിലോ ഒഴിഞ്ഞ പറമ്പുകളിലോ ആയിരുന്നു. സ്ഥലത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ നാട്ടുഗദ്ദികയുടെയും (തെരുവുനാടകത്തിന്റെയും) പ്രത്യയശാസ്ത്രം ഇതുതന്നെയാണ്. അത് കാണികൾക്കിടയിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുന്നു. കാണികളുമായി സംവദിക്കുന്നു. വയനാടൻ ആദിവാസികുന്നുകളിലെ ഗ്രാമങ്ങളിലായിരുന്നു നാട്ടുഗദ്ദിക കൂടുതലും രംഗപാഠമായി മാറിയത്. ഗദ്ദികയുടെ അനുഷ്ഠാനതാളം, വർത്തമാനകാല സൂക്ഷ്മരാഷ്ട്രീയത്തിലേയ്ക്ക് സംക്രമിപ്പിച്ചപ്പോൾ 'നാട്ടുഗദ്ദിക' ഓരോ അരങ്ങിലും ഓരോ പാഠമായി. അടിസ്ഥാനാശയം ഒന്നായിരിക്കുമ്പോഴും സന്ദർഭാനുസരണം നിലനിർത്തുന്ന ഈ പാഠഭേദസാദ്ധ്യത തീർച്ചയായും നാട്ടരങ്ങിന്റെ സ്വഭാവം തന്നെ.

പ്രതിരോധപാഠം

മലയാളനാടകവേദിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം രംഗവേദിയിലെ നാടോടിത്തം എന്നത് സാംസ്കാരിക പ്രതിരോധത്തിന്റെ മാർഗമാണ്. 'നാട്ടുഗദ്ദിക'യിൽ അത് ഒരേ സമയം സൈദ്ധാന്തികമായി രംഗവേദിയിലെ പ്രതിരോധത്തിന്റെയും പ്രായോഗികമായി അടിച്ചമർത്തപ്പെടുന്നവന്റെ അതിജീവനത്തിന്റെയും പാഠമാണ്. പല നാട്ടിലും പല ചരിത്രസന്ദർഭങ്ങളിലും തെരുവുനാടകങ്ങൾ പ്രതിഷേധത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗമായി കടന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്. മലയാളത്തിൽ അക്കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും ഗൗരവാവഹമായ രചനയാണ് 'നാട്ടുഗദ്ദിക'. ജാതിഭേദങ്ങളും അസമത്വങ്ങളും ഒന്നുമില്ലാത്ത 'മാവേലിമണ്‌വത്തെയ്യ'ത്തിന്റെ കാലത്തുനിന്ന് 'കീഴ്യൂലോകസിദ്ധാന്തം' വെള്ളം ചേർക്കാതെ വിഴുങ്ങി ജീവിക്കുന്ന വർത്തമാനജീവിതത്തോടുള്ള പ്രതിഷേധവും പ്രതിരോധവും ഗദ്ദിക

യുടെ താളത്തിൽ നാട്ടരങ്ങിന്റെ ഊർജ്ജത്തിൽ കാണികളുമായി സംവദിച്ചപ്പോൾ 'നാട്ടുഗദ്ദികയും' ഉപയോഗിച്ചത് നാടോടിക്കലയുടെ പ്രതിരോധവശം തന്നെയാണ്. ആ പ്രതിരോധം പ്രമേയത്തിൽ മാത്രമല്ല. അവതരണത്തിലും ഭാഷയിലും രാഷ്ട്രീയത്തിലുമൊക്കെ സംഭവിക്കുന്നു. അവിടെ തീയറ്റർ ഒരു സംവാദ ഭൂമികയായി മാറുന്നു. ആ സംവാദത്തിലും ഉയർത്തെഴുന്നേൽപ്പിലും നടനും പ്രേക്ഷകനും ഒരുപോലെ പങ്കാളിയാണ്.

പ്രകൃതി പാഠം

കൊയ്ത്തു കഴിഞ്ഞ പാടമോ ഉത്സവം നടക്കുന്ന കാവിന്റെ മുറ്റമോ പശ്ചാലത്തലമാകുന്ന നാട്ടരങ്ങ് പ്രകൃതിയുമായി അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. രണ്ടും ഒന്നുതന്നെയാണെന്നും പറയാം. തെരുവുനാടകം (നാട്ടുഗദ്ദികയും) നൽകുന്ന പ്രകൃതി പാഠവും മറ്റൊന്നല്ല. കാണികൾക്കിടയിലൂടെ ഓടി നടന്ന് ദാരികനെ വധിക്കുന്ന കാളിയും തുടിതാളത്തിൽ പഴങ്കാലത്തിലേക്കും വർത്തമാനകാലത്തിലേയ്ക്കും മാറിമാറി സഞ്ചരിക്കുന്ന ഗദ്ദികക്കാരനും ഒരു ഭൗമകേന്ദ്രീകൃത പ്രത്യയ ശാസ്ത്രം തന്നെയാണ് മുന്നോട്ട് വയ്ക്കുന്നത്, ആശയത്തിലും അവതരണത്തിലും.

ഉപസംഹാരം

അടിസ്ഥാനപരമായി നാടകം ഒരു ജനകീയ കലയാണ്. വിനോദ ഉപാധി എന്നതിലുപരി നാടകം പോരാട്ടത്തിനുള്ള ആയുധമായി പരിണമിക്കുന്നതിനുള്ള നിരവധി സാക്ഷ്യങ്ങൾ നമുക്ക് മുന്നിലുണ്ട്. മുടിയേറ്റും കാക്കരിശ്ശിയും സീതകളിയും പൊറാട്ടും തെയ്യങ്ങളും ഉൾപ്പെടെയുള്ള നമ്മുടെ നാട്ടരങ്ങു മുതൽ നാട്ടുഗദ്ദിക ഉൾപ്പെടെയുള്ള തെരുവുനാടകങ്ങൾ വരെ അതിൽപ്പെടും. തനിമതേടി പുറപ്പെട്ട് നാടോടിത്താളങ്ങളുടെ പൊള്ളയായ ബാഹ്യാനുകരണങ്ങൾ മാത്രമായി തനതു നാടകങ്ങൾ കടന്നുപോയപ്പോൾ രൂപഭാവസംവേദനത്തിന് നാട്ടരങ്ങിന്റെ സങ്കേതങ്ങൾ ഫലപ്രദമായി വിനിയോഗിക്കുന്നതിൽ ഒരു പരിധിവരെയെങ്കിലും വിജയിച്ചത് തെരുവുനാടകങ്ങളാണ്. അക്കാര്യത്തിൽ പൂർണ്ണമായി വിജയിച്ച എന്നവകാശപ്പെടാവുന്ന തുറന്ന അരങ്ങിലെ സമ്പൂർണ്ണ നാടകമാണ് നാട്ടുഗദ്ദിക തെരുവിൽ അരങ്ങേറുന്ന (ആശയപ്രചരണാർത്ഥം) നാടകംഎന്നതിനുപരി സാർവ്വലൗകികമോ സമകാലികമോ ആയ ഏത് ആശയവും ഉൾക്കൊള്ളാൻ തെരുവ് നാടകത്തിന്റെ സങ്കേതത്തിനാകും എന്നും തുറന്ന അരങ്ങിന്റെ സാദ്ധ്യത അനന്തമാണ് എന്നും കാണിച്ചുതരാൻ നാട്ടുഗദ്ദികയുടെ അവതരണ പാഠങ്ങൾക്ക്

കഴിഞ്ഞു. നവമാദ്ധ്യമങ്ങൾ അരങ്ങുതകർക്കുന്ന, ആർക്കും ഒന്നിനും സമയമില്ലാത്ത ഈ ഇൻഫർമേഷൻ യുഗത്തിൽ വഴിമുട്ടിനിൽക്കുന്ന മലയാള നാടകവേദിക്ക് ഒരു ഉത്തരം കൂടിയാണ് തെരവുനാടകവും നാട്ടുഗദ്ദികയും. വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ ആൾക്കൂട്ടസംസ്കാരത്തെ ഇനി സ്വാധീനിക്കാനാവുക ഒരു പക്ഷേ ആൾക്കൂട്ടത്തെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്ന തെരുവുനാടകങ്ങളുടെ ചലനാത്മകമായ രംഗവേദിക്ക് മാത്രമായിരിക്കും. ആ തുറന്ന അരങ്ങിൽ നിന്ന് കേരളീയ നാടോടി രംഗവേദിയിലേക്ക് വലിയ ദൂരമില്ല. അതുകൊണ്ട് തന്നെ അത് നമ്മുടേതായ നാടകവേദി എന്ന ആശയത്തിനും ആഗ്രഹത്തിനുമുള്ള യഥാർത്ഥ പരിഹാരവുമാകും.

ശ്രീജ.ജെ.എസ്.,
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ,
കെ.കെ.ടി.എം. ഗവൺമെന്റ് കോളേജ്,
പുല്ലൂറ്റ്, കൊടുങ്ങല്ലൂർ.
Email: Sreejajs184@gmail.com